

učinil-li tak a nezjistil-li skutečnosti pro posouzení tohoto žalobního důvodu závažné, což žalobkyně podle § 503 č. 2 c. ř. s. vytýká, nemůže dovolací soud rozhodnouti ihned ve věci samé a napadený rozsudek musil býti zrušen (§ 510 c. ř. s.). Poněvadž potřebná zjištění chybí již v rozsudku prvního soudu, musil býti zrušen i tento rozsudek a věc vrácena prvnímu soudu, aby o ní v této části znova jednal a rozhodl. Na prvním soudě bude, aby podle § 182 c. ř. s. dal podnět k doplnění přednesu stran o neprobraném dosud žalobním důvodu. Projednání věci v této části nevádí nikterak námitka žalovaného, že dne 8. února 1933 došlo mezi ním a Dr. K-ou k narovnání, podle kterého měl Dr. K-ovi složit na úplné vyrovnání všech jeho útrat 30.000 Kč, a že učiniv tak dne 9. února 1933, není již nic Dr. K-ovi z palmární pohledávky dlužen, neboť narovnání nemůže obstáti po této stránce, byla-li k němu připojena v odstavci b) podmínka, že žalovaný bude pověřovati Dr. K-u svým právním zastupováním ve všech svých právních záležitostech, která byla podmínkou nemravnou podle § 879, odst. 1, obč. zák. To dovodil v podstatě správně již první soud. Soud dovolací schvaluje rozřešení této právní otázky prvním soudem a odkazuje ještě pro stručnost k rozh. č. 10626 Sb. n. s. Není tudíž žalovaný oprávněn namítati, že pohledávka Dr. K-y zanikla proti němu narovnáním, a jest zjistiti v novém jednání celý skutkový poklad této pohledávky Dr. K-y, aby mohlo býti rozhodnuto o zažalované pohledávce. Hledíc na uvedený právní názor dovolacího soudu, pozbývají významu vývody dovolání, že se odvolací soud měl obíratí neplatností narovnání ze dne 8. února 1933 a že měl prováděti důkazy o tom, že žalovaný po 8. února 1933 vedl spory a nepověřoval v nich zastupováním Dr. K-u.

Čís. 16831.

Poklesky (cizoložství) žalujícího manžela po nastalém rozvratu manželství nemohou v rozlukovém sporu zůstatí bez povšimnutí, pokud se dotýkají otázky zavinění na rozluce, jestliže je žalovaná manželka uplatňoval před vynesení rozsudku první stolice, nehledíc na to, zda byly uplatněny za účelem dosažení rozluky jako rozlukový důvod, či jako obrana proti žalobě o rozluky manželství.

(Rozh. ze dne 24. března 1938, Rv II 142/38.)

Srov. rozh. č. 12997 Sb. n. s.

Proti žalobě, kterou se žalobce domáhal rozluky manželství uzavřeného se žalovanou z důvodu hlubokého rozvratu (§ 13 h) rozl. zák.), namítla žalovaná, navrhnuvši zamítnutí žaloby, mimo jiné, že žalobce měli intimní poměr s jinými ženami. Soud první stolice rozloučil manželství sporných stran z viny žalobcovy, kdežto odvolací soud

bez viny stran a uvedl v otázce, o niž tu jde, v d ů v o d e c h: Prvý soud pochybil, když přihlížel k pokleskům žalobcovým, kterých se dopustil teprve po nastalém rozvratu, i když by jinak byly samostatným důvodem rozlukovým. Neboť žalovaná se k žádosti o rozluku nepřipojila, navrhnuvši, aby žaloba byla zamítnuta, a poklesky žalobcovy neuplatňuje snad jako samostatný důvod rozlukový, nýbrž jen k odůvodnění svého stanoviska, že žalobce je rozvratem převážně vinen. Poklesky žalobcovy musí proto zůstatí nepovšimnuty, a to i s hlediska jeho viny na rozluce.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek soudu první stolice.

D ů v o d y:

Právnem vytýká dovolatelka s hlediska dovolacího důvodu § 503 č. 4 c. ř. s., že je právně mylný názor odvolacího soudu, že poklesky žalobcovy musí zůstatí nepovšimnuty i v otázce viny na rozluce, protože žalovaná neuplatňovala cizoložství žalobcovo jako samostatný důvod rozlukový s návrhem na povolení rozluky z tohoto důvodu, nýbrž navrhlá, aby žaloba byla zamítnuta. Poklesky žalujícího manžela nemohou ve sporu rozlukovém zůstatí bez povšimnutí, pokud se dotýkají otázky zavinění na rozluce, byly-li žalovanou uplatňovány před vynešením rozsudku první stolice, což se v souzeném sporu stalo (srov. na př. rozh. č. 12997 Sb. n. s.). Z ustanovení §§ 12, 13 dvorského dekretu z 23. srpna 1819, č. 1595 Sb. z. s. a § 11 nař. min. sprav. ze dne 9. prosince 1897, č. 283 ř. z., vyplývá, že při výroku o vině na rozluce je přihlížeti ke každému poklesku té či oné strany, přičicím se povinností manželům zákonem uloženým, byl-li za řízení první stolice uplatněn za účelem dosažení rozluky, při čemž nerozhoduje, zda byl uplatněn za účelem dosažení rozluky jako důvod rozlukový, či jako obrana proti žalobě. Ježto žalobce v odvolání ani neodporoval zjištění prvního soudu, že se dopustil cizoložství, bylo obnoviti rozsudek prvního soudu.

Čís. 16832.

Mezinárodní Nansenův úřad pro uprchlíky (Office international Nansen pour les réfugiés sous l'autorité de la Société des Nations) jako právnická osoba (subjekt) mezinárodního práva může býti i subjektem soukromých práv a závazků a má procesní způsobilost (§ 1 c. ř. s.).

(Rozh. ze dne 25. března 1938, Rv I 1666/37.)

Žalující Office international Nansen pour les réfugiés v Ženevě, zastoupený jeho reprezentantem v Československu, zapůjčil Jiřímu H. 837.10 šv. frs., jež měl dlužník vrátiti v 20 stejných měsíčních po sobě jdoucích splátkách. Za uvedený dluh Jiřího H. se žalovaný zaručil